

ת"פ (ראשון לציון) 34732-07-23 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (ראשון-לציון) 34732-07-23 - מדינת ישראל נ' פלוני ואח'שלום ראשון-לציון

ת"פ (ראשון-לציון) 34732-07-23

מדינת ישראל

נגד

1. פלוני

2. אבאל סימון

בית משפט השלום בראשון-לציון

[26.11.2024]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שירלי דקל נוח

גזר דין - נאשם 2

כתב האישום

הנאשם 2 (להלן: "הנאשם") הורשע, על פי הודאתו, במסגרת הסדר דיוני, בכתב אישום מתוקן, המייחס לו תקיפה

חבלנית בצוותא, לפי סעיפים 380 + 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 8.7.2023 בשעה 07:00 או בסמוך לכך, הלך נאשם 1 לכיוון ביתו בסמוך

לקיוסק בראשון לציון (להלן: "המקום").

באותה העת, שהה במקום המתלונן, אשר הבחין בנאשם 1, עמו יש לו היכרות שטחית, פנה לעברו והחל לגדף אותו.

בתגובה, גידף נאשם 1 את המתלונן, עד אשר החלה בין השניים קטטה פיזית.

לאחר שהסתיימה הקטטה, נכנס המתלונן לקיוסק סמוך, נטל בקבוק בירה עשוי זכוכית בידו וניפץ אותו על קיר סמוך.

אז, התקדם המתלונן לעבר נאשם 1, כשהוא אוחז בידו את הבקבוק המנופץ והניפו לעבר ראשו, תוך שנאשם 1 מגן

על ראשו באמצעות ידיו ונופל לרצפה.

המתלונן הניף את הבקבוק המנופץ לעבר בית החזה העליון השמאלי של נאשם 1 בתנועת דקירה ופצע אותו

באמצעות הבקבוק המנופץ, תוך שנאשם 1 מנסה להדפו בכך שהכה אותו באמצעות ידיו.

בהמשך, התקשר נאשם 1 אל הנאשם עמו יש לו היכרות מוקדמת, תיאר באוזניו את שהתרחש והזעיק אותו למקום.

משהגיע הנאשם למקום, החל לבעוט במתלונן על מנת להרחיקו מנאשם 1.

באותן הנסיבות, ולאחר שהופרדו הניצים, שבו הנאשמים לכיוונו של המתלונן והיכו אותו במכות אגרופ ובבעיטות,

בעודו מוטל ארצה וצועק "תפסיקו, תפסיקו".

משהבחין במתרחש אדם אחר, שזהותו אינה ידועה במדויק למאשימה, ריסס האחר לעבר המתלונן והנאשמים גז

פלפל בכדי להפסיק את מעשי הנאשמים.

כתוצאה ממעשי המתלונן, נגרמו לנאשם 1 המטומה ופצע דקירה, אשר הצריך את פינויו לבית החולים, שם נסגר

הפצע באמצעות סיכות ניתוחיות בתת עור של בית החזה.

בעקבות מעשיהם של הנאשמים, נגרמו למתלונן חבלות של ממש בדמות שפשופים מדממים במרפק ידו, ברכו, כתפו וגבו התחתון וכן שריטה מדממת בבית החזה. התנהלות ההליך המשפטי וההסדר הדיוני בדיון שהתקיים ביום 10.01.2024 הגיעו הצדדים להסדר דיוני, במסגרתו כתב האישום תוקן כמפורט לעיל. הנאשם הודה והורשע בכתב האישום המתוקן, ולבקשת הצדדים נדחה מועד הטיעונים לעונש. הצדדים הודיעו כי אין ביניהם הסכמה לעניין העונש.

ביום 6.3.2024 טענו הצדדים לעונש, והנאשם נשלחו לקבלת חוות דעת מאת הממונה על עבודות שירות (להלן: "הממונה").

ביום 27.2.2024 התקבלה הודעה מטעם הממונה לפיה הנאשם לא התייצב לראיון התאמה אליו הוזמן. בתגובה להודעת הממונה, הגיש הנאשם בקשה כי יוזמן שוב לראיון התאמה, וטען כי במועד הריאיון היה חולה. ביום 8.4.2024, בהסכמת המאשימה, הדיון נדחה לצורך קבלת חוות דעת הממונה ליום 19.6.2024.

ביום 5.6.2024 הגיש הנאשם בקשה כי יוזמן לממונה וטען כי הממונה לא קיבל את החלטת בית המשפט המורה על זימונו פעם נוספת. באותו יום ניתנה החלטה לפיה הדיון יידחה וניתנה לנאשם הזדמנות נוספת להתייצב בפני הממונה. בדיון שהתקיים ביום 10.7.2024 טען הנאשם כי טרם זומן לממונה, ובית המשפט הורה שוב על זימונו, ולאור זאת נדחה שוב הדיון.

ביום 12.8.2024 הודיע הממונה כי הנאשם התייצב לראיון ללא האישורים הרפואיים כנדרש. ההודעה נשלחה לתגובת הנאשם, שמסר באמצעות בא כוחו כי לא התייצב עם המסמכים מאחר שהוא מטופל על ידי רופא פרטי, שנמצא בחופשה וביקש הזדמנות נוספת.

בהחלטה מיום 18.8.2024 ניתנה לנאשם כבקשתו הזדמנות נוספת להמציא לממונה את כל המסמכים הנדרשים, וזאת על אף שהודגש ופורט מדוע בית המשפט סבור שהתנהלות הנאשם מעידה על התעלמות מהחלטות בית המשפט, גורמת להתמשכות ההליכים המשפטיים, לבזבוז זמן שיפוטי ומטילה נטל נוסף ומיותר על עבודת הממונה. לפי חוות דעת הממונה מיום 29.8.2024 לא נמצא לנאשם מקום להשמה מאחר שהוא לא הסכים לעבוד בשעות העבודה הנדרשות במסגרת ריצוי עבודות השירות באופן קבוע ורצוף. ביום 1.9.2024 הועברה חוות הדעת עיון באי כוח הצדדים וניתנה החלטה לפי נדרש ב"כ הנאשם להבהיר לנאשם את ההשלכות העלולות לנבוע מאי מתן הסכמתו המלאה לביצוע עבודות שירות, תוך עמידה בתנאים והתחייבות לרצות עונשו בעבודות שירות ואת המשמעויות העלולות לנבוע מהאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות בשב"ס.

בדיון ביום 18.9.2024 ביקש הנאשם הזדמנות נוספת להתייצב אצל הממונה, וזאת לאחר שהוסבר לו על ידי בא כוחו ועל ידי בית המשפט מהן ההשלכות של אי השמתו בעבודות שירות ובית המשפט נענה לבקשתו.

ביום 9.10.2024 התקבלה חוות דעת נוספת מאת הממונה לפיה הנאשם נמצא כשיר לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות, לאחר שהביע הסכמתו לכך.

הדין שנקבע לשימוע גזר הדין ליום 30.10.2024 נדחה בשל יציאת ב"כ הנאשם למילואים. תמצית טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה סקרה את עובדות כתב האישום וטענה כי הוא מורכב משני חלקים נפרדים. לגבי החלק הראשון, בו המתלונן תקף את נאשם 1, ציינה כי אין מחלוקת שהמתלונן היה זה שחולל את האירוע וכן כי האירוע לא היה מתוכנן. ב"כ המאשימה ציינה כי המתלונן עמד לדין על חלקו באירוע זה והושת עליו בגין תיק זה ותיק נוסף שצורף בעבירת גניבה, עונש שכלל 14 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית.

לטענת ב"כ המאשימה, בחלקו השני של האירוע, היה לנאשמים החלק העיקרי והבלעדי בביצוע העבירה, כשנאשם 1 היה הדומיננטי מבין השניים, והפנתה לסרטון שתיעד את החלק השני של האירוע.

ב"כ המאשימה טענה כי במהלך החלק השני, הנאשמים לא חדלו מלהכות את המתלונן יחדיו, גם כאשר נפל ובעודו שרוע על הארץ והתחנן שיחדלו ממעשיהם, וכל זאת לשם נקמה על מעשיו בחלק הראשון של האירוע, והשניים פסקו מתקיפתם את המתלונן רק כאשר רוסס לעברם גז פלפל על ידי עובר אורח. כן הגישה ב"כ המאשימה את תמונות החבלות שנגרמו למתלונן.

ב"כ המאשימה הפנתה לאסופת פסיקה וציינה כי הגם שבפסיקה זו מדובר בפגיעות חמורות מהמקרה דנן, העבירה שיוחסה לנאשמים היא זהה, ועתרה לקביעת מתחם עונש הנע החל מ-6 חודשים ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל. ב"כ המאשימה טענה כי יש למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה, ועתרה להשית עליו שישה חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בעבודות שירות בכפוף לחוות דעת הממונה על עבודות השירות, וכן מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם הוא אזרח אריתריאה, ללא עבר פלילי, השוהה בישראל כמבקש מקלט מזה כ-12 שנים ועובד באופן מסודר, אשר הודה בעובדות כתב האישום לאחר שתוקן באופן ששיקף את מה שאירע.

ב"כ הנאשם טען כי באירוע הראשון, עת המתלונן דקר את נאשם 1, הוא היה עלול להביא למותו, ויש בכך להעיד על מסוכנותו של המתלונן.

ב"כ הנאשם הפנה לכך שרק חלק מעובדות כתב האישום מתייחסות לנאשם, לאחר שהוזעק למקום על ידי נאשם 1 (החל מסעיף 6 לכתב האישום המתוקן), וטען כי חלקו קטן מחלקו של נאשם 1, אף שהורשע בעבירה של תקיפה בצוותא.

לדברי ב"כ הנאשם, מרשו מתגורר בקרבת מקום, והגיע לבקשת נאשם 1 על מנת לסייע לו לאחר שהותקף על ידי המתלונן, וכי בנסיבות המקרה היו יכולים מעשיו של הנאשם לעמוד בקריטריונים של הגנה עצמית, ולפיכך לא היו מהווים עבירה, והעבירה התגבשה עת הנאשמים לא ניתקו מגע ולא עזבו את המקום.

ב"כ הנאשם טען כי יש לבחון את האירוע כמכלול, ולהתייחס לכך שהמתלון הוא אדם מסוכן, שהקניט את נאשם 1 ללא כל סיבה, קילל אותו, דקר אותו וגרם לו לחבלה משמעותית, ולכן טען כי הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש אינה רלוונטית.

לטענת ב"כ הנאשם, כאשר הנאשם הגיע למקום, הוא פגש בנאשם 1 שוכב על הקרקע צועק ומדמם, כשכל הסיטואציה הזו הייתה מפחידה וכאוטית. לאחר שנאשם 1 מסר לו על מה שאירע לו, הנאשם בעט במתלון על מנת להרחיקו מנאשם 1.

ב"כ הנאשם טען כי אף שהנאשם צריך להיענש, לא ניתן להתעלם מכלל נסיבות האירוע, ועתר להטלת עונש מאסר על תנאי לצד ענישה נלווית.

דיון והכרעה

כעולה מעובדות כתב האישום, האירוע החל בתקיפת נאשם 1 על ידי המתלון ופציעתו באמצעות בקבוק זכוכית מנופץ, תקיפה אותה יזם המתלון, ועל כך הוא נתן את הדין. המשכו של האירוע, בתקיפת המתלון על ידי שני הנאשמים, באופן מתוכנן ובצוותא חדא, על מנת להשיב למתלון על מעשיו.

במעשיו פגע הנאשם בערכים החברתיים המוגנים הכוללים שמירה על בטחונו ושלמות גופו של האדם והגנה על ביטחון הציבור. בנסיבות המקרה, מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים היא משמעותית וממשית.

בתי המשפט עמדו פעם אחר פעם על חומרת עבירות אלימות והצורך בהטלת ענישה מרתיעה, ראו לדוגמה את דברי בית המשפט העליון ב-ע"פ 4330/12 דעאס נ' מדינת ישראל: (5.11.2012)

"בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בהרתעה מפני עבירות אלימות שנועדו "לפתור סכסוכים" בכוח הזרוע. דומה כי לא ניתן להתעלם מהתפשטותו של נגע האלימות בארצנו ומההיקף הרב של עבירות מסוג זה המגיעות לפתחם של בתי המשפט. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא כי פתרון סכסוכים ראוי שייעשה על ידי פניה לרשויות החוק ולא על ידי נטילת החוק לידיים".

בית-המשפט העליון הדגיש כי האלימות הקשה בחברה הישראלית מחייבת את בית-המשפט להטיל עונשים הולמים לשם הוקעת המעשים ועל מנת לעקור מן השורש, והתייחס לתפקידו של בית-המשפט במאבק נגד תופעת האלימות.

כך לדוגמה, ב-ע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (27.10.2011) (להלן: "עניין מכבי"), אליו הפנתה ב"כ המאשימה, נקבע:

"...יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות... רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברייני האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה".

בפסיקה הודגש כי אין מקום לקבל "יישוב סכסוכים" בדרך של הפעלת אלימות, ראו לדוגמה את דברי בית המשפט המחוזי-תפ"ח (מחוז-ב"ש) 12724-11-19 מדינת ישראל נ' ג'בארין (29.11.2021):
"התנהגות הנאשם ממחישה, בעת הנוכחית ובראיה רוחבית, בעיה חברתית קשה ומדאיגה, הראויה לגינוי ולביעור מן השורש - זו של "יישוב סכסוכים" בדרך של הפעלת אלימות פיזית קשה. אחת הדרכים לכך, מצויה בענישה מחמירה של בתי-המשפט, שנועדה להרתיע, לא רק את הנאשם הנוכחי שבפנינו, אלא גם עבריינים פוטנציאליים וציבור לא מבוטל - למען יראו וייראו, לבל ינהגו כמותו. רבה הפסיקה בתחום עבירות האלימות, לאורך השנים, בה הודגש הצורך בהרתעת היחיד והרבים, באמצעות ענישה משמעותית, וצופה פני עתיד".
מטבע הדברים, אין נסיבות מקרה אחד דומה למשנהו, ואף אם הנאשמים הורשעו באותה עבירת אלימות, על בית-המשפט לבחון את כלל נסיבות המקרה שלפניו, לרבות הרקע למעשה האלימות, תוצאותיו, היקף ועוצמת האלימות, ונסיבותיו האישיות של כל אחד מהנאשמים.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה במקרה דנן, כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן ומהסרטון המתעד את האירוע, הנאשמים בצוותא חדא, כשנאשם 1 היה הדומיננטי מבין השניים, חבטו באגרופיהם ובעטו ללא רחם במתלונן בכל חלקי גופו, אף כשהיה שרוע על הארץ ללא יכולת להתגונן מולם, כשהוא מנסה להגן על ראשו ופניו באמצעות ידיו, במשך כשתי דקות ברציפות.

במהלך התקיפה ניסה המתלונן להתרומם מהקרקע ולקום על רגליו, אך הנאשם משך אותו חזרה ארצה והמשיך לבעוט בגופו. גם בפעם השנייה בה המתלונן ניסה לנוס מפני הנאשמים ומעד תוך כדי ריצה, עטו עליו הנאשמים והמשיכו להכותו.

כתוצאה מתקיפה זו גרמו הנאשמים למתלונן חבלות בחלקים שונים של גופו: שפשופים מדממים במרפק, בברך, בכתף, בגב וכן שריטה מדממת בבית החזה.

הנאשם היה יכול להימנע מחלקו השני של האירוע, לרסן את דחפיו ולא להיגרר ל"סגירת חשבון" באלימות, בסכסוך שהוא אינו קשור אליו שכן היה בין המתלונן לנאשם 1 בלבד.

בנוסף, יש להתחשב בפוטנציאל הנזק הטמון בהתנהגות הנאשם ונאשם 1, כשברי כי מעשיהם היו עלולים לגרום למתלונן לחבלות קשות מאלו שגרמו לו, לו תקיפתם האלימה לא הייתה מופסקת על ידי עובר אורח שריסס לעברם גז פלפל לשם כך.

על אף כל האמור, בבחינת נסיבות המקרה, לא ניתן להתעלם מחלקו הראשון של האירוע, אותו לא יזמו הנאשמים אלא המתלונן, שפצע את נאשם 1, עד כי נזקק לטיפול רפואי, וכי הנאשמים פעלו כפי שפעלו בתגובה למעשיו של המתלונן. על בית המשפט להתחשב בנסיבה זו כנסיבה משמעותית לקולה, כפי שנפסק אך לאחרונה על ידי בית המשפט העליון -

"אולם, לעובדה שהמערערים עשו את אשר עשו כתגובה ספונטאנית לניסיונו של סאאב לדרוס אותם או את קרוביהם - ועל ידי כך להביא למותם או להסב להם נכות קשה - יש השלכה ברורה ומוכרת על מידת העונש שראוי להטיל עליהם. עובדה זו מהווה עילה להקלה משמעותית בעונשו של עבריין בהיבט הגמול..."

ע"פ 1427/23 אבו רביע נ' מדינת ישראל (1.5.2024).

אשר לטענת ב"כ הנאשם לפיה חלקו של הנאשם באירוע אינו דומה לחלקו של נאשם 1, מאחר שלטענתו הוא רק בעט במתלונן על מנת להרחיקו מנאשם 1 ומתוך כוונה לסייע לחברו, לטעמי, ולאחר צפייה באירוע המתועד בסרטון, עולה כי הנאשם התערב בריב לא לו, ונקט באלימות ממשית כנגד המתלונן ביחד עם נאשם 1.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, נעה על פני מנעד רחב, שתחילתו במאסר על תנאי ועד לשנת מאסר בפועל, ובמקרים המתאימים אף מעבר מכך, והכול בהתאם לנסיבות המעשה והעושה. ראו והשוו: רע"פ 310/18 אשורוב נ' מדינת ישראל (11.02.2018); רע"פ 2114/13 אל האדי נ' מדינת ישראל (20.03.2013); רע"פ 4610/18 פלוני נ' מדינת ישראל (20.06.2018); רע"פ 7734/12 טימור מגידוב נ' מדינת ישראל (28.10.12); עפ"ג (מחוז-ב"ש) 56398-07-19 אלנעמי נ' מדינת ישראל (15.1.2020); עפ"ג (מחוז-ב"ש) 64561-12-21 גילקורוב נ' מדינת ישראל (15.06.2022); עפ"ג (מחוז-ת"א) 58761-06-16 אלי נ' מדינת ישראל (19.9.2016); ע"פ (מחוז-מרכז) 16160-10-11 טבצניק נ' מדינת ישראל (25.12.2011) וכן ת"פ (שלום-רח') 22304-01-21 מדינת ישראל נ' מועלם (13.9.2023).

בנוסף, עינתי בפסיקה אליה הפנו ב"כ הצדדים, תוך ביצוע ההבחנות המתבקשות:

ב"כ המאשימה - עניין מכבי/רע"פ 203/22 כהן נ' מדינת ישראל (18.1.2022); רע"פ 9037/14 בן קסוס נ' מדינת ישראל (8.2.2016); עפ"ג (מחוז-ב"ש) 42435-04-23 אבו טאהא נ' מדינת ישראל (21.6.2023); ת"פ (שלום-ראשל"צ) 10534-04-21 מדינת ישראל נ' איפרגן (15.1.2024).

ב"כ הנאשם - רע"פ 3969/16 רקח נ' מדינת ישראל (18.7.2016); רע"פ 4747/17 צדיק נ' מדינת ישראל (21.6.2017); רע"פ 1402/15 טלי נ' מדינת ישראל (4.3.2015); רע"פ 3021/16 לוזובסקי נ' מדינת ישראל (19.04.2016); רע"פ 3681/19 שבתאי נ' מדינת ישראל (13.06.2019); ת"פ (שלום-רמ') 23987-12-14 מדינת ישראל נ' פזרקר (30.10.2014); ת"פ (י-ם) 35724-01-21 מדינת ישראל נ' בדר (12.7.2023) וכן ת"פ (י-ם) 66418-12-19 מדינת ישראל נ' עטיה (24.1.2024).

לאור עקרון ההלימה, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, ולאחר שנתתי דעתי למכלול הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, בדגש על האירוע המקדים לאירוע נושא כתב האישום ומדיניות הענישה הנוהגת, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע החל ממספר חודשי מאסר, אשר ניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות, ועד 12 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית.

לא נטען על ידי מי מהצדדים ולא מצאתי כי קיימים שיקולים המצדיקים סטייה ממתחם העונש ההולם לחומרה מטעמי שמירה על ביטחון הציבור או לקולה מטעמי שיקום. על כן, יש לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה, בהתאם לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, נתתי משקל לקולה לכך שהנאשם בן 29, נעדר עבר פלילי, השוהה בישראל כמבקש מקלט מאריתריאה מזה למעלה מעשור, בעל רישיון זמני לשיבת ביקור עד ליום 15.12.2024. הנאשם רווק, אב לילד בן 5 המתגורר עם אמו, ועובד לפרנסתו בשיפוצים.

הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך בכך בזמן שיפוטי יקר ונטל אחריות על מעשיו. יש להעיר כי אף שהנאשם הודה, הוא לא הביע חרטה על מעשיו, אף לא במסגרת דברו האחרון טרם גזר הדין.

כמו כן, התחשבתי בכך שהנאשם נעצר ביום האירוע ושוחרר לאחר 5 ימים בתנאי מעצר בית מלא, ולאחר 4 ימים נוספים הוקלו התנאים המגבילים והוא שהה בתנאי "מעצר אדם", שעמדו בתוקפם עד ליום 05.11.2023, ולא הפר את התנאים המגבילים.

יוער כי עונשו של נאשם 1 טרם נגזר, מאחר שהוא לא התייצב לדיונים וניתק את הקשר עם בא כוחו. נוכח כלל הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה ולאור עתירת ב"כ המאשימה, יש להעמיד את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם, ולהטיל עליו מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, לצד ענישה נלווית של מאסר על תנאי והתחייבות כספית.

סוף דבר

אשר על כן, אני מטילה על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. מאסר לתקופה של 5 חודשים אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

הנאשם ירצה את עבודות השירות החל מיום 25.12.2024 ב-מרכז יום לקשיש, רחוב יאיר דורון 1 ראשון לציון, 5 ימים בשבוע, לפי טווח השעות המתאפשר על פי חוק העונשין.

הובהר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח ובביקורות פתע, וכי כל הפרה בעבודות השירות או ביצוע עבירות נוספות, יביאו להפסקה מנהלית ולריצוי העונש במאסר.

על הנאשם להתייצב במועד שנקבע לתחילת ריצוי עבודות השירות כמפורט לעיל בשעה 08:00 לצורך קליטה והצבה בפני המפקח על עבודות השירות ביחידת ברקאי - שלוחת מרכז, רחוב אברבנאל 49, תל אביב.

ב. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מהיום כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מהיום כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. הנאשם יצהיר כי הוא מתחייב שלא לעבור כל עבירת אלימות במשך 3 שנים מהיום, ואם יעבור עבירה כאמור יהיה עליו לשלם סך של 2,000 ₪. בהתאם לתקנות העונשין (התחייבות להימנע מעבירה), התש"פ-2019, הנאשם יצהיר על ההתחייבות כאמור בעל-פה במעמד גזר הדין ומתן ההתחייבות יצוין בפרוטוקול הדין.

ניתן צו כללי למוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט מחוזי מרכז - לוד תוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לממונה על עבודות השירות בשב"ס.

ניתן והודע היום, כ"ה חשוון תשפ"ה, 26 נובמבר 2024, במעמד הצדדים.